

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt IX. Qua ratione, licet nox hæc spiritum obscuret, id tamen ad eum
illuminandum fiat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

ex Philosophi sententia probauimus: videlicet res supernaturales eò intellectui nostro obscuriores esse, quò in se clariores sunt & manifestiores; Vnde quando animam luce sua diuina radius sublimis contemplationis istius ferit, quoniam naturam ipsius animæ superat, eo ipso illam obscurat, & omnib. affectibus, apprehensionibusque, quas antea media luce sua naturali apprehēdebat, priuat. Quo facto non relinquit illam duntaxat obscuram, sed etiam secundum potentias & appetitus suos, siue spirituales, siue naturales eam euacuat. Et relinquo illam ita vacuam & obscuram, purgat eam, ac diuina supernaturali luce illuminat, nesciente tamen anima se luce ista potiti, sed potius se in tenebris esse, quemadmodum diximus, existimante.

*Apposita
similitudo
rem hanc
declarans.*

Sicut enim lucis radius, si purus, sit & nihil in quod offendar, reperat; quasi non discernitur, qui tamen in se reuerberatione, ac reflexione melius apparet, ita lux ista spiritualis, quæ intra diuinitatem, cum tantopere sit pura, non ita in se percipitur, ac quando aliquid sese ei obijcit in quod reuerberet, sese que reflectat, hoc est, quando aliquid sese offert intelligendum ad particularem perfectionem, vel certè ad diiudicandum inter falsum & verum, confestim illud animaduertit, multo que clarius intelligit, quam ante obscuritatem istarum ingressum intelligebat. Et eadem omnino claritate, lucem ipsam spiritualem, quam ad facillime imperfectionem, quæ sese offert, agnoscendam possidet, se habere cognoscit: quemadmodum videre est in radio, qui in se tantopere nō discernitur, sed statim ac manus vel quidpiam aliud interponitur, confestim apparet manus, agnosciturque lucem illam solis ibi adfuisse. Vnde quia lux ista spiritualis a deo sim-

plex, pura, & generalis est, nec intelligibili alicui particulari naturali aut diuino alligata (siquidem in omnibus istis apprehensionibus, habet animæ potentias vacuas & annihilatas) vniuersalissimo, & facillimo negotio cognoscitur, penetratque anima quamlibet rem, quæ inferne superneque sese offerat. Nam propterea dixit Apostolus quod spiritualis 1. Cor. vniuersa penetrat, etiam profunda Dei: 10. *Spiritus enim omnia scrutatur, etiam profunda Dei.* De ista enim generali & simplici sapientia, intelligitur illud, quod per Sapientem ait Spiritus sanctus; quod attingit ubique propter suam munditiam, videlicet, quia ad nullum particulare intelligibile, seu appetibile descendit. Atque ista est spiritus purgati, & circa vniuersas particulares intelligentias & affectiones annihilari proprietates: in hoc quippe quod nihil gustat, nihilque in particulari intelligit, in sua vacuitate, obscuritate, ac tenebris permanendo, vniuersa, cum magna dispositione comprehendit & amplectitur: vt in illo mystice verificetur illud S. Pauli: *Nihil habentes & omnia possidentes.* Talis siquidem beatitudo tali spiritus paupertati debeatur.

CAPVT IX.

Quaratione, licet nox hac spiritum obscureret, id tamen ad eum illuminandum fiat.

Illud hoc loco dicendum remanet, hanc videlicet facilem noctem, quam spiritum obscureret, id tamen, non aliam ob causam efficere, quam vt illi rerum omnium lumen præbeat: & quamuis illum humiliet, & ad miserabile statum

statum redigar, id tamen ob ipsius facit exaltationem ac libertatem; & licet eum de pauperet, omnique possessione & affectu naturali euacuet, non ob aliud hoc efficit, nisi vt diuino modo ad fruenda, degustandaque omnia tam superiora quam inferiora, generalem spiritus libertatem in rebus omnibus iam a depreus, sese extendere possit.

Quemadmodum enim elementa ad hoc vt in omnibus compositis, entibusque naturalibus sese inuicem communicent, nullo particulari colore, odore, aut sapore infici debent, vt cum vniuersis saporibus, odoribus, & coloribus valeant concurrere: eodem modo necesse est spiritum esse simplicem, purum, & ab omni effectu naturalium tam actualium, quam habitualum genere denudatum, vt valeat liberè in spiritus latitudine diuinæ particeps esse sapientiae, in qua ob ipsius puritatem, omnes omnium rerum saporibus, suauitatesque, quodam excellenti modo degustat. Absque prædicta autem purgatione nullo pacto poterit satisfactionem totius istius spiritualium saporum affluentiae delibrare vnus siquidem solus affectus quo teneatur anima, vel particularitas, cui spiritus actualiter, vel habitualiter adhaereat, satis est ad non sentiendum, nec degustandum, neque communicandum subtilitatem, intimamque spiritus amoris suauitatem, qui in gradu eminentissimo vniuersos in se saporibus, ac suauitates complectitur. Quemadmodum enim filij Israel ideo duntaxat, quia illis vnus solus affectus, memoriaque carnis ac ciborum, quos in Aegypto comederant remanserat; delicatum Angelorum panem, qui erat manna (qui vt diuina scriptura ait omnium gustuum suauitatem continebat, & in eum quem quisque volebat gustum vertebatur) in deserto de-

gustare nequiverunt: ita non potest spiritus qui alicui actuali vel habituali affectui, vel particulari intelligentiae, vel cuiuscunque alteri limitate apprehensioni adhaerit, fueritque alligatus, delicias libertatis spiritus, iuxta voluntatis suae votum, degustare. Cuius rei hæc est ratio, quia affectus, sentimenta & apprehensiones perfecti spiritus, cum ad eos superiores sint, ac singulariter diuinæ; alterius sunt ordinis, ac generis tantopere à naturali modo differentis & diuersi, vt ad vnas actualiter habitualiterque possidendas alia debeant annihilari. Quamobrem plurimum expedit, imò necessarium est, ad hoc vt anima ad istum eminentem statum perueniat, vt hæc nox obscura contemplationis, prius illam annihilat, & ipsius vilitates, obscuram illam, aridam, separatam, & vacuam, relinquendo destruat: siquidem lux quæ illi præberi debet, est sublimissimum diuinum lumen, vniuersam naturalem lucem excedens, & quod naturaliter intellectus capere non potest. Vnde expedit ad hoc vt intellectus possit attingere vnionem cum illa, fierique in statu perfectionis diuinus; vt prius in suo naturali lumine purgetur, & annihiletur, actualiter illud, media ista obscura contemplatione obscurando. Quæ obscuritas seu tenebra, expedit vt tanto tempore duret, quantum necessarium sit ad habitum, quem multo tempore, res suo modo intelligendo contraxit, annihilandum; & vt loco modi intelligendi ipsius, lux & illustratio diuina succedat. Vnde quia illa intelligendi facultas, qua antea pollebat, naturalis est, hinc prouenit, tenebras quas in ea patitur, profundas esse ac horribiles, vehementerque molestas: cum intimam spiritus profunditatem attingant, in eaque percipiuntur: & eodem omnino modo, quia affectus amoris, qui illi in vnione

Gg 3 diui-

B.
Annis
Cruce

pera
istica

NVI

129

Annihila-
ri debet a-
nima an-
tequam ad
sublimem
vnionem
diuinam
statu per-
ueniat.
Et quare?

diuina conferendus est, diuinus est, & idcirco spiritualis admodum, subtilis, delicatus, & intimus, omnemque affectum & sentimentum naturale, excedens voluntatis quoque & omnis ipsius appetitus imperfectione superans: expedit ad hoc ut voluntas possit per unionem amoris, diuinum istum affectum, a deo que sublimem suauitatem degustare, ut prius in omnibus suis affectibus & sentimentis repurgetur & annihilatur; tantoque tempore in ariditate & angustijs relinquatur quantum secundum intentionem habitus, que in naturalibus tantum diuinarum, quam humanarum rerum affectibus seu amoribus acquisiuit, necessarium est: ut hac ratione voluntas extenuata, exsiccata, omnique dominiorum genere in huius obscuræ contemplationis igne priuata (instar cordis illius picis quod carbonibus iniecit Tobias) puram & simplicem dispositionem, nec non sanam & repurgatum palatum acquirat, ad repentinos peregrinosque diuini amoris affectus, in quem se diuine transformata videbit percipiendos; profligatis iam vniuersis actualibus & habitualibus contrarietatibus, quibus antea erat obnoxia. Præterea quia ad dictam unionem obtinendam, ad quam ista obscura nox disponit, debet esse anima quadam gloriosa magnificentia in communicatione cum Deo plena & insignita, quæ communicatio innumerabilia in se bona deliciasque, vniuersam animæ abundantiam, quam naturaliter possidere potest, excedentem, continet: nam (secundum quod Isaias & Apostolus dicit. *Oculus non vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit, que præparauit Deus ijs qui diligunt illum*) expedit ut prius in vacuitate spiritus que paupertate constituatur, & ut ab omni adiumento, consolatione & naturali omnium rerum, raris superiorum quam inferiorum apprehensione repur-

2. Cor. 2. 9.
Isa. 64. 4.

getur, ut hoc modo euacuata, sit verè pauper spiritu & veteri homine denudata, nouam illam beatamque vitam que in unionis cum Deo statu reperitur & mediâ ista obscura nocte obtinetur, ducere possit.

Quoniam verò anima sensum quandam & notitiam diuinam, generosam admodum & suauem rerum omnium diuinarum & humanarum, quæ in communem sensum notitiamque animæ naturalem non cadit, est habitura (ita quippe differentibus illas oculis ianuetur, quemadmodum lux, & gratia Spiritus sancti differt à sensu, & diuinum ab humano) expedit spiritui extenuari, seque quantum ad communem & naturalem sensum spectat coarctare, purgatiuæ huius contemplationis interuentu, ad magnas angustias & pressuras illum redigendo. Et ut etiam memoria ab omni amicabili, pacificaque notitia remota sit & aliena, cum quodam intimo sensu & temperamento peregrinationis, & à rebus omnibus ab alienationis, in qua illi vniuersæ res videantur nouæ, ac peregrinæ, aliterque sese habere quam prius solebant. Hoc siquidem modo nox ista educit, extrahitque spiritum ab ordinatio suo communique de rebus sensu, ut illum ad diuinum sensum perducatur, qui peregrinus est, a deoque ab omni humano modo alienus ut animæ videatur extra se viuere. Interdum etiam cogitat, si forte id quod secum agitatur fascinatio sit aliqua, vel mentis stupiditas: admittiturque res quas videt & audit, existimando illas esse peregrinas admodum & nouas, cum sint eadem quas communiter præ manibus habere solebat. Cuius rei causa est, quia iam anima efficiatur aliena, à communique sensu & notitia rerum remota: ut in sensu isto annihilata, diuino sensu imbuta, informatæque remaneat,

neat,

nest, qui alterius potius vitæ est, quam presentis.

Vniuersas purgationes istas afflictus spiritus patitur anima, vt in vitam spiritus media diuina ista influentia regeneretur, & cum doloribus istis pariat spiritum salutis, vt impleatur sententia Isaiaë dicentis. *A facie tua, Domine concepimus, & quasi parturimus, & peperimus spiritum.* Præterea quoniam nocte ista contemplatiua interueniente ad assequendam tranquillitatem, pacemque interiorem, (quæ talis est, adeoque delectabilis, vt sicut scriptura ait omnem superet sensum) disponitur anima: expedit ei vt vniuersa prima pax (quæ, quoniam tot imperfectio- nibus inuoluebatur non erat pax, quamuis animæ talis esse videretur, eò quod gustui animæ esset conformis, essetque bis Pax Pax, hoc est, sensus ac spiritus) prius repurgetur, ipsaque anima aliena fiat, & turbetur ab ista pace imperfecta: quemadmodum rem hanc sentiebat & deplorabat Ieremias, loco superius ad de- clarandas tribulationes noctis huius præ- teritæ adductus dicens: *Repulsa est à pace anima mea*: hæc potro pacis turbatio, est molesta quædam multarum suspicio- num, imaginationum, & conflictuum, quos intus patitur anima, inquietudo, in qua ob apprehensionem sentimentum- que miseriarum in quibus se versari con- spicit, se iam perijisse, suaque bona in sem- piternum finita suspicatur. Hinc in spiri- tum quidam dolor, gemitusque; adeò pro- fundus promanar, qui vehementes in ea rugitus ululatusque spirituales producit, quos etiam aliquando verbis exprimit, in lachrymasque tota, si vires suppetant vt hoc præstare possit, resoluitur, quamuis rariis leuamine huiusmodi recreetur. Rem hanc egregie Regius Propheta Da- uid expressit, qui etiã eam fuerat expertus,

in quodam Psalmo dicens. *Afflictus sum & humiliatus sum nimis; rugiebam à gemitu cordis mei. Qui certe rugitus res est summi doloris; aliquando enim ob repentinã acu- tissimamque miseriarum istarum in qui- bus se conspicit anima, memoriam, tan- tum dolorem, afflictionemque; percipit, vt non videam modum, quo explicari possit, nisi forte per similitudinem, quam S. Iob dum in eadem tribulatione versaretur ad- ducit hisce verbis: *Tanquam inundantes aquæ sic rugitus meus.* Quemadmodum enim aquæ tantopere interdum inundat, vt demergant & repleant omnia: ita rugitus iste & sentimentum animæ tantopere a- liquando excrescit, vt submergendo, pe- netrandoque illam totam, angustijs & do- loribus spiritualibus vniuersos eius pro- fundos affectus viresque supra quam ver- bis exaggerari possit, repleat. Huiusmodi sunt operationes quas in anima nox hæc, spei lucis diei obuelatrix, efficit. Nam ad hoc propositum dicit idem Iob. *Nocte os meum perforatur doloribus, & qui me comedunt non dormiunt.* Hoc loco per os intelligitur voluntas, quæ doloribus istis est transfixa, qui sine intermissione dilaniant animam, neque dormiunt. Ambiguitates enim & suspiciones, quæ transtuerberant eam nunquam desistunt.*

Profundum est bellum istud ac certamẽ, quia etiam pax quã præstolatur, profun- da esse debet: dolor etiam spiritus intimus est, delicatus & purus, quia amor quem adeptura est anima intimus & purissi- mus esse debet. Quo enim intimius, ele- gantiusque debet esse & permanere opus, eò etiã intimius, elegatius puriusque; debet esse artificium, tantoque; fortius erit ædificiũ, quãto fuerit firmitus atque; stabilius. Prop- terea (sicut dicit Iob) *Nũc autẽ in memet ipso marcescit anima mea, & possident me dies affli- ctionũ.* Ad eundẽ omnino modum quoniã anima

Ps. 37. 9.

Iob 3. 24.

Iob 30. 27.

Iob 30. 16.

B.
Annis
Crucepera
istica
NVI
129

anima in perfectionis statu, ad quem media hac purgatio nocte pergit; innumerabilibus bonis donorum ac virtutum rã in animæ substantia, quam in suis potentijs fruitura est, expedit vt prius generaliter se ab omnibus istis bonis alienam, illisque priuatam videat, & sentiat, videaturque illi, se ab eis tantopere esse remotam, vt ne queat sibi persuadere, se vnquã illa adepturam, sed potius vniuersa bona sua, finem accepisse. Quemadmodum etiam rem hanc innuit Ieremias loco superioris citato, cum ait. *Oblita sum bonorum.*

Thren. 3.

17.
Cur nox
hac aded
anima a-
mica, &
utilis, tam
molestos in
ea produ-
cat effe-
ctus?

Sed videamus iam quidnam sit in causa cur cum ista contemplationis lux aded suavis, amicaque sit animæ, vt nihil amplius illi desiderandum sit: (siquidem vt superius dictum est, ipsa est per quam Deo vniti & in qua vniuersa quæ optauit bona in perfectionis statu reperire debet anima) cur inquam lux hæc contemplationis, irradiatione transuerberationeq; sua, hæc dolorosa initia & effectus molestissimos, quos hic recensuimus, producat? Dubio huic facili negotio responderetur, dicendo, id quod iam ex parte diximus, nimirum rei huius causam nequaquam ex contemplationis, infusionisque diuinæ parte, in qua nihil reperitur quod ex se affligere possit, quin potius multæ illi suauitates ac delitiæ insunt, quemadmodum postea experietur anima: sed ex debilitate & imperfectione, quibus tunc tenetur anima, nec non ex dispositionibus quas in se habet susceptioni suauitatis illius contrarijs desumendam esse. Atque ita dum fertur lumen hoc diuinum, transuerberaturque animam, facit illam dicto iam modo, pati.

(*)

CAPVT X.

Similitudine quadam purgatio ista exallit, & veluti ex fundamento explatur.

VT ea quæ hucusque dicta sunt, & quæ postmodum dicentur liquidius consent, animaduertere hoc loco oportet, purgationem istam amorosamq; notitiam, siue diuinam, de qua loquitur sumus lucem ad eundem profus modum, in repurganda disponendaq; anima, quocumque sibi perfectè vniat, sese habere. Sicut se habet ignis cum ligno quod in se transformaturus est. Ignis siquidem materialis, statim ac applicatur ligno, id quod primo loco efficit, est exsiccare illud, humiditatemque eius per latentis aquæ exsillationem expellere. Confestim verò denigrat illud, obscurat, & deturpat, sensimque exsiccando, in lucem illud pedetentim educit, & vniuersa obscura turpiaque ipsius accidentia, sibi aduersantia foras propulsat, ac tandem incipiendo illud foris calefacere & inflammare, illud in se transformat, tam que sicut est ipse, pulchrum elegantisque reddit, quibus peractis, iam ex parte ipsius ligni nulla amplius actio passiove propria interuenit & (si quæritatem minus subtilem pondulque minus leue, eò quod in igne reperitur, excipias) omnes ignis proprietates & actiones consequitur. Sic enim est, & si siccum, calidum, & calidum calefacit, & cum sit lucidum illuminat, estque multo quam ante leuius, igne has in eo proprietates effectusque producente.

Ad eundem itaque modum, de diuino isto amoris contemplationis igne nobis philosophandum est, qui antequam sibi vniat